

door of in een ander urenpatroon, met een meer evenredige verdeling van het aantal te werken uren over de week. Gelet op het rapport van de deskundige heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep terecht geconcludeerd dat de belasting van het eigen werk de belastbaarheid van appellante in dat geval niet overschrijdt. Gelet hierop heeft het Uwv appellante per 1 juli 2016 terecht geschikt geacht voor haar arbeid. Dit betekent dat de ZW-uitkering van appellante terecht is beëindigd per 1 juli 2016.

5. De overwegingen in 4.2 tot en met 4.9 leiden tot de conclusie dat het hoger beroep niet slaagt en de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Arbeidsongeschiktheid

163

Benadelingshandeling niet in overwegende mate te verwijten

Centrale Raad van Beroep
17 maart 2022, nr. 20/3029 ZW,
ECLI:NL:CRVB:2022:626
(Rottier, Wijna, Van den Hurk)
Noot E. van den Bogaard

Benadelingshandeling. Verwijtbaarheid.

[ZW art. 45 lid 1 onder j]

Samenvatting: Bij appellante is sprake van een kwetsbare persoonlijkheid en psychische aandoeningen. Bij een WIA-beoordeling per 11 december 2013 is appellante onder andere aangewezen geacht op werk waarin meestal weinig of geen direct contact met patiënten of hulpbehoevenden is vereist. Appellante is desondanks een paar jaar later als assistent ervaringsdeskundige gaan werken met patiënten/hulpbehoevenden. In de periode waarin het appellante verweten gedrag heeft plaatsgevonden had zij ernstige psychische problemen. Op grond van alle feiten en omstandig-

heden wordt, anders dan de verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft geconcludeerd, geoordeeld dat appellante van de gepleegde benadelingshandeling niet in overwegende mate een verwijt kan worden gemaakt.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 21 juli 2020, 19/2396 (aangevallen uitspraak), tussen:

[appellante] te [woonplaats] (appellante)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Procesverloop

Namens appellante heeft mr. J. Berkouwer, advocaat, hoger beroep ingesteld.

Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft door middel van videobellen plaatsgevonden op 9 februari 2022.

Appellante is verschenen, bijgestaan door mr. Berkouwer. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M.W.L. Clemens.

Overwegingen

1.1. Appellante is vanaf 1 januari 2017 werkzaam geweest bij Stichting [naam stichting] te [vestigingsplaats] (werkgeefster) in de functie van assistent ervaringsdeskundige. Werkgeefster biedt een breed pakket aan van diensten en ondersteuning aan mensen met een beperking. Een assistent ervaringsdeskundige bij werkgeefster biedt ondersteuning aan mensen met een verstandelijke of psychiatrische beperking die wonen op locatie. Op 19 maart 2018 heeft appellante zich met psychische klachten ziek gemeld voor dit werk. Bij beschikking van 28 september 2018 van de kantonrechter is de arbeidsovereenkomst tussen appellante en werkgeefster per 1 oktober 2018 op verzoek van werkgeefster ontbonden wegens ernstig verwijtbaar gedrag van appellante op grond waarvan van werkgeefsters niet kon worden gevergd de arbeidsovereenkomst te laten voortduren. Samengevat heeft de kantonrechter daarbij van belang geacht dat appellante een seksuele relatie is aangegaan met een cliënt van werkgeefster, deze relatie ook na een waarschuwing heeft voortgezet en er tijdens haar ontmoetingen met deze cliënt verboden middelen zijn gebruikt.

1.2. Bij besluit van 19 december 2018 heeft het Uwv geheel en blijvend geweigerd om aan appellante een uitkering op grond van de Ziektewet

(ZW) toe te kennen. Het Uwv heeft het standpunt ingenomen dat appellante een benadelingshandeling in de zin van artikel 45, eerste lid, aanhef en onder j, van de ZW heeft gepleegd, omdat door het haar verweten gedrag haar dienstverband is beëindigd en zij onnodig een beroep doet op de ZW. Bij beslissing op bezwaar van 6 april 2019 (bestreden besluit) heeft het Uwv het bezwaar van appellante tegen dit besluit ongegrond verklaard. Aan het bestreden besluit ligt een rapport van de verzekeringsarts bezwaar en beroep ten grondslag. Daarin is overwogen dat appellante weliswaar een licht verstandelijke beperking heeft, maar dat haar IQ niet zodanig laag is dat zij niet kon overzien wat de consequenties konden zijn van haar gedragingen. In april 2018 is appellante gediagnosticeerd met PTSS (zonder dissociatieve symptomen) en een borderline persoonlijkheidsstoornis. Gezien deze diagnoses had appellante de consequenties van haar gedragingen kunnen overzien. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft geconcludeerd dat appellante zich medisch gezien had kunnen realiseren dat haar gedragingen niet konden.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellante tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. De rechtbank heeft Uwv gevolgd in het standpunt dat appellante een benadelingshandeling heeft gepleegd. Daarbij heeft de rechtbank vastgesteld dat appellante de in het bestreden besluit uitvoerig beschreven gedragingen die tot het einde van haar dienstverband hebben geleid niet heeft bestreden, maar zich op het standpunt gesteld dat deze gedragingen haar niet kunnen worden verweten. De rechtbank heeft overwogen dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep in dit verband onderzoek heeft verricht en informatie bij de behandelend sector heeft opgevraagd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep, mede op basis van de beschikbare informatie, deugdelijk gemotiveerd dat appellante niet dusdanig beperkt was dat de betreffende gedragingen haar niet konden worden verweten. Dat appellante in de betreffende periode arbeidsongeschikt was, maakt dit niet anders. De rechtbank heeft overwogen dat, omdat de gepleegde benadelingshandeling appellante ten volle kan worden verweten, het Uwv op grond van artikel 45 van de ZW verplicht was om appellante een maatregel op te leggen. Uit het Maatregelenbesluit volgt naar het oordeel van de rechtbank dat deze maatregel moet worden vast-

gesteld op een blijvend gehele weigering van de ZW-uitkering.

3.1. Appellante heeft in hoger beroep herhaald dat haar ten onrechte blijvend en geheel een ZW-uitkering is geweigerd. Het gedrag dat tot het einde van haar dienstverband heeft geleid, kan appellante niet, dan wel niet in overwegende mate, worden verweten. Appellante heeft erop gewezen dat zij sinds maart 2018 arbeidsongeschikt was en heeft aangevoerd dat zij in de betreffende periode niet (geheel) toerekeningsvatbaar was. Volgens appellante is de rechtbank in dit verband voorbijgegaan aan de inhoud van de medische gedingstukken. Zij heeft er daarnaast op gewezen dat zij voordat zij per 1 januari 2017 in dienst van werkgeefster is getreden jaren als vrijwilligster bij werkgeefster gewerkt en dat werkgeefster wist van haar beperkingen en van het feit dat zij ervaringsdeskundige was.

3.2. Het Uwv heeft verzocht de aangevallen uitspraak te bevestigen.

4. De Raad oordeelt als volgt.

4.1. Voor het wettelijk kader wordt verwezen naar overweging 5 van de aangevallen uitspraak. Daaraan wordt toegevoegd dat artikel 2 van het Maatregelenbesluit, voor zover hier van belang, luidt:

“1. De hoogte en duur van een, op grond van de in artikel 1, onderdelen b tot en met m, genoemde wetten, op te leggen maatregel wordt, met dien verstande dat de hoogte van de maatregel ten minste € 25,= bedraagt, vastgesteld op:

(...)

c. 25 procent van het uitkeringsbedrag, met een mogelijkheid van afwijking tot ten minste 15 procent of ten hoogste 100 procent van het uitkeringsbedrag, gedurende ten minste vier maanden bij verplichtingen uit de derde categorie, bedoeld in de artikelen 5 en 6;

d. een blijvend gehele weigering van de uitkering bij verplichtingen uit de vierde categorie, bedoeld in artikel 7, tenzij het niet nakomen van de verplichting de belanghebbende niet in overwegende mate kan worden verweten, in welk geval onderdeel c van toepassing is.”

4.2. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat appellante een benadelingshandeling in de zin van artikel 45, eerste lid, aanhef en onder j, van de ZW heeft gepleegd. Voor de feitelijke onderbouwing daarvan wordt volstaan te verwijzen naar wat in het bestreden besluit daarover is vastgesteld. Het gaat hier om een handelen dat moet worden gekwalificeerd als het schenden van een

verplichting van de vierde categorie als bedoeld in artikel 7, aanhef en onder a, van het Maatregelenbesluit, waarbij gelet op artikel 2, eerste lid, aanhef en onder d, een blijvend gehele weigering van de uitkering past, tenzij het niet nakomen van de verplichting de belanghebbende niet in overwegende mate kan worden verweten.

4.3. Anders dan de rechtbank en het Uvw wordt geoordeeld dat van de gepleegde benadelingshandeling appellante niet in overwegende mate een verwijt kan worden gemaakt. In dat kader zijn de volgende omstandigheden van belang.

4.4. Uit de gedingstukken komt naar voren dat bij appellante sprake is van een kwetsbare persoonlijkheid. Appellante is gediagnosticeerd met een borderline persoonlijkheidsstoornis, PTSS en stemmingsproblematiek. Bij een WIA-beoordeling per 11 december 2013 is appellante vanwege haar psychische problematiek onder andere aangewezen geacht op werk waarin meestal weinig of geen direct contact met patiënten of hulpbehoevenden is vereist (sommige beroepen in de zorgen hulpverlening). Appellante is desondanks een paar jaar later als assistent ervaringsdeskundige gaan werken met patiënten/hulpbehoevenden. Verder staat in een verslag van 7 maart 2014 van neuropsychologisch onderzoek vermeld dat sprake is van een grote kwetsbaarheid om onder druk niet meer helder te kunnen denken, waarbij concentratieproblemen en vervreemding kunnen optreden, alsook een verlies van grip op de werkelijkheid. De ziekmelding van appellante per 19 maart 2018 hield mede verband met het overlijden van een cliënt van werkgeefster en de gevolgen die dat had op haar geestelijke gesteldheid. Uit de gedingstukken volgt dat appellante in de periode waarin het haar verweten gedrag heeft plaatsgevonden, ernstige psychische problemen had. Na drie gesprekken met de psycholoog bij wie appellante in maart 2018 in behandeling is gekomen, heeft deze psycholoog van appellante het bericht ontvangen dat zij psychisch was ingestort en was doorverwezen naar de GGZ-dagopvang. De psychische problemen van appellante hebben op 22 juli 2018 geresulteerd in een suïcidopoging en een klinische opname. Anders dan de verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft geconcludeerd, wordt op grond van alle hiervoor geschetste feiten en omstandigheden geoordeeld dat appellante van de gepleegde benadelingshandeling niet in overwegende mate een verwijt kan worden gemaakt. Nu in het bestreden besluit tot

een andersluidende conclusie is gekomen, voldoet dat besluit niet aan de motiveringseis neergelegd in artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

4.5. De overwegingen 4.2, 4.3 en 4.4 leiden tot de conclusie dat het hoger beroep slaagt en dat de aangevallen uitspraak en het bestreden besluit zullen worden vernietigd. Het Uvw heeft ten onrechte de ZW-uitkering blijvend geheel geweigerd. De Raad zal, onder toepassing van artikel 8:72, derde lid, onder b, van de Awb zelf in de zaak voorzien en bepalen dat appellante met ingang van 1 oktober 2018, de datum van de beëindiging van het dienstverband, in aanmerking komt voor een ZW-uitkering, en dat, onder toepassing van artikel 2, eerste lid, onder c en d, van het Maatregelenbesluit, een maatregel ter hoogte van 25% gedurende vier maanden met 25% wordt opgelegd.

6. Er is aanleiding het Uvw te veroordelen in de kosten van appellante voor verleende rechtsbijstand. Deze kosten worden begroot op € 1.082,= in bezwaar, op € 1.518,= in beroep, en op € 1.518,= in hoger beroep, in totaal een bedrag van € 4.118,=. Ook is er aanleiding te bepalen dat het Uvw het in beroep en in hoger beroep betaalde griffierecht aan appellante vergoedt.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- vernietigt de aangevallen uitspraak;
- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het besluit van 26 april 2019;
- bepaalt dat appellante per 1 oktober 2018 recht heeft op een ZW-uitkering, dat op deze uitkering een maatregel van 25% voor de duur van vier maanden wordt opgelegd en bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit;
- veroordeelt het Uvw tot vergoeding van kosten van appellante voor verleende rechtsbijstand tot een bedrag van in totaal € 4.118,=;
- bepaalt dat het Uvw aan appellante het in beroep en hoger beroep betaalde griffierecht van in totaal € 178,= vergoedt.

NOOT

Het belang van de feiten: in de civiele cassatie-procedure...

1. In haar conclusie van 4 maart 2022, ECLI:NL:PHR:2022:216, vraagt advocaat-generaal De Bock aandacht voor de door het Landelijk Overleg Vakinhoud Civiele Hoven (LOVC-hoven) op 11 februari 2021 vastgestelde Professionele standaard 'Schrijven'. Deze (overigens nog niet op rechtspraak.nl gepubliceerde) standaard bespreekt wat een rechterlijke uitspraak toegankelijk, begrijpelijk en helder kan maken en doet suggesties om de begrijpelijkheid van uitspraken te vergroten. Daarbij is niet alleen helder taalgebruik van belang, maar ook en vooral de argumentatie en structuur van het stuk: hoe breng je de boodschap.

Wat De Bock aan deze professionele standaard vooral dwars zit, is dat daarin de keuze wordt gemaakt de feiten niet – zoals voorheen gebruikelijk – in een afzonderlijke paragraaf bij elkaar te zetten, maar verspreid door de uitspraak op te nemen. Of zoals aanbeveling 10 onder a het zegt: "a. Neem aan het begin van de uitspraak de feiten op die nodig zijn om de essentie van het geschil te kunnen begrijpen. Feiten die voor het begrip van de essentie van het geschil niet van belang zijn, maar wel bij de beoordeling van de zaak, kunnen in latere overwegingen worden opgenomen".

Dit brengt haar tot de verzuchting in r.o. 1.7 dat: "(h)et ontbreken van een aparte paragraaf 'vaststaande feiten' (...) in de cassatieprocedure echter op zijn minst onhandig (is) te noemen. In de conclusie (en later in de uitspraak van de Hoge Raad) zullen de feiten bij elkaar moeten worden gesprekkeld uit de verschillende rechtsoverwegingen, om toch een overzicht te hebben van de vaststaande feiten. Ik zie in ieder geval niet hoe we in cassatie *zonder* (sic) een opsomming van de vaststaande feiten zouden kunnen. Een juridische vraag over de uitleg van een bepaald wetsartikel kan tot op zekere hoogte nog wel worden beantwoord los van een feitenvaststelling in het concrete geval. Als het echter gaat om de rechtsbeschermingsfunctie van het cassatieberoep, is het *absoluut noodzakelijk* om een *duidelijk beeld van de vaststaande feiten* te hebben (cursivering EvdB). Dat geldt ook voor de beoordeling van motiveringsklachten. (...) Alleen dan

kan een goed beeld worden verkregen van de feitelijke gang van zaken die ten grondslag ligt aan het geschil tussen partijen. Daarbij blijkt niet zelden dat '*the devil in the details*' (sic) zit; zonder een goed inzicht in die feitelijke details en de specifieke bijzonderheden van de concrete zaak, blijft het luchtfietsen."

...en in de bestuursrechtspraak

2. Het belang van een adequate weergave van de feiten wordt ook besproken door A.T. Marseille in zijn annotatie bij de uitspraak van de ABRvS van 1 juli 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1543, *Ars Aequi* 2021, p. 392 e.v. (*De Afdeling en Verklaringen omtrent gedrag: disproportionele gevolgen voor de burger?*):

"8 Al met al overtuigt het oordeel van de Afdeling in deze VOG-zaak mij niet. Niet omdat ik denk dat zij de uitspraak van de rechtbank had moeten bevestigen en de transportondernemer recht heeft op een VOG, maar omdat *de uitspraak volstrekt onvoldoende informatie bevat over de relevante feiten en de weging daarvan door de minister*. De Afdeling billijkt de uitkomst van die weging, maar het is onduidelijk of dat terecht is, omdat uit de uitspraak niet blijkt of de minister voldoende onderzoek heeft gedaan naar de voor die weging van belang zijnde feiten en als hij dat al heeft gedaan, hoe hij de relevante feiten heeft gewogen. Wat zegt dat over de VOG-jurisprudentie in het algemeen? Niet heel erg veel, maar wel iets. Niet heel erg veel, omdat niet is uitgesloten dat al die andere uitspraken waarvan ik niet of slechts globaal heb kennisgenomen, wel overtuigend zijn gemotiveerd. Maar de uitspraak die het onderwerp van deze noot is, zegt toch wel iets over de jurisprudentie van de Afdeling over VOG's, omdat *juist* wanneer je als hogerberoepsrechter *afwijkt* van het oordeel van de rechtbank, het erop aankomt dat je overtuigend motiveert *waarom* je het niet met de eerstelijnsrechter eens bent (cursiveringen EvdB)".

Het belang van publicatie van de bestreden uitspraak

3. Een probleem dat Marseille ook benoemt, is dat de bestreden uitspraak van de rechtbank niet is gepubliceerd. Uiteindelijk ontving hij deze toen het blad al in de fase van drukproeven was en alleen nog de toevoeging van een postscriptum mogelijk was. Lezing van die uitspraak bleek meer inzicht te bieden in zowel de feiten als de af

te wegen belangen en maakte de uitspraak van de ABRvS daardoor nog onbegrijpelijker.

De feiten en de (medische) privacy

4. Ook de hier opgenomen uitspraak laat zien dat er een groot verschil is in de weergave van de feiten door de CRvB en door de rechtbank. In eerste instantie blijkt dat echter nergens uit, omdat de uitspraak van de rechtbank niet was gepubliceerd. De beschrijving van appellantes medische problematiek in r.o. 1.2 en (vooral) 4.4 maakte mij echter nieuwsgierig naar de wijze waarop de rechtbank die problematiek in haar afweging had betrokken. Daarom heb ik de rechtbank verzocht haar uitspraak alsnog te publiceren op rechtspraak.nl, hetgeen de rechtbank op 13 april 2022 heeft gedaan (ECLI:NL:RBROT:2020:6262).

5. Over de achtergrond van de zaak is in de uitspraak van de rechtbank het volgende te lezen: "1.1. Eiseres is bij werkgever laatstelijk werkzaam geweest als assistent ervaringsdeskundige. In die functie bood eiseres ondersteuning aan mensen met een verstandelijke en/of psychiatrische beperking. (...)

1.2. Bij beschikking van 28 september 2018 heeft de kantonrechter van deze rechtbank de arbeidsovereenkomst tussen eiseres en de werkgever met ingang van 1 oktober 2018 ontbonden vanwege ernstig verwijtbare gedragingen door eiseres, die maken dat van de werkgever in redelijkheid niet kan worden gevergd de arbeidsovereenkomst te laten voortduren.

1.3. Eiseres heeft vervolgens bij verweerder gemeld dat zij met ingang van 2 april 2018 ongeschikt is voor haar arbeid en een ZW-uitkering aangevraagd. (...)

3.1. In het kader van de heroverweging in bezwaar heeft een verzekeringsarts bezwaar en beroep onderzocht of de gedragingen van eiseres, die hebben geleid tot haar ontslag, haar in medisch opzicht niet te verwijten zijn. In dit verband heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep informatie opgevraagd bij behandelend psychologen M.J. Nijholt en L. van den Broek, en huisarts I.E.J. van der Geest. In haar rapportage van 23 april 2019 heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep, naar aanleiding van de verkregen informatie, overwogen dat de bij eiseres bestaande beperkingen niet dusdanig waren dat zij de gevolgen van haar gedragingen niet kon overzien. (...)"

6. Uit de uitspraak blijkt dus wel *dát* er sprake is van medische problematiek, maar over de *aard* en *ernst* daarvan en de wijze waarop de rechtbank die heeft gewogen, is in de uitspraak niets te vinden. In r.o. 6.1 is slechts het resultaat van die afweging te lezen:

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep, mede op basis van de beschikbare informatie, deugdelijk gemotiveerd dat de beperkingen bij eiseres niet dusdanig waren dat de betreffende gedragingen haar niet konden worden verweten. Dat eiseres in beginsel arbeidsongeschikt is, maakt dat niet anders. Het standpunt van eiseres dat zij door haar werkgever onvoldoende zou zijn begeleid, is, voor zover relevant, niet onderbouwd".

7. Uit r.o. 1 blijkt echter dat het ontbreken van informatie over de aard en ernst van de medische problematiek is ingegeven door het feit dat appellante de rechtbank geen toestemming heeft gegeven om gedingstukken die medische gegevens bevatten ter kennisname aan de als derde-partij aan de procedure deelnemende voormalige werkgever te brengen:

"Gelet hierop zal de rechtbank de motivering van haar oordeel voor zover nodig beperken om te voorkomen dat die gegevens langs deze weg alsnog in de openbaarheid worden gebracht".

In hoger beroep speelde een dergelijke weigering geen rol, aangezien de werkgever in het hoger beroep niet als derde-partij aan de procedure heeft deelgenomen (althans, anders dan de bestreden uitspraak maakt de uitspraak van de CRvB geen melding van een derde-partij).

Inzichtelijke motivering vs. persoonlijke levenssfeer

8. Hoewel ik de benadering van de rechtbank begrijpelijk vind, vraag ik mij ook af of zij daarmee niet een te ruime opvatting geeft van de reikwijdte van (in dit geval) art. 75b ZW en art. 8:32 lid 2 Awb. Deze bepalingen beperken de kennisneming van stukken "die medische gegevens bevatten" (art. 75b ZW) dan wel waarvan kennisneming "de persoonlijke levenssfeer van een ander onevenredig zou schaden". Die beperking is echter beperkt tot "*stukken*" en in art. 8:32 lid 2 Awb is die beperking nog verder geclausuleerd tot stukken waarvan kennisneming de persoonlijke levenssfeer *onevenredig* zou schaden.

Naar mijn idee brengt het feit dat appellante er bezwaar tegen had dat haar voormalige werkge-

ver zou kunnen kennisnemen van medische *stukken* (dat wil zeggen: door artsen en andere (para) medici opgestelde rapportages en brieven), niet met zich mee dat de rechtbank de uit die stukken blijkende *informatie* niet zou mogen benoemen in haar uitspraak; althans niet als die informatie door de rechtbank relevant wordt geacht voor en is gebruikt bij de beoordeling.

9. Waar in een dergelijk geval de rechter voor moet waken, is dat de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de betrokkene niet in diens nadeel uitpakt doordat de uitspraak onvoldoende inzicht geeft in de wijze waarop de rechter de relevante feiten en af te wegen belangen heeft vastgesteld en gewogen.

Als het benoemen van bepaalde medische informatie noodzakelijk is om inzicht te kunnen geven in de wijze waarop de rechter de feiten en belangen heeft vastgesteld en gewogen, dan kan niet worden gezegd dat door het in de uitspraak opnemen van die informatie de persoonlijke levenssfeer *onevenredig* wordt geschaad.

De invloed van de feiten

10. De uitspraken van de CRvB en rechtbank naast elkaar lezend valt op hoe groot de invloed is die de weergave van de feiten heeft op het beeld dat van appellante ontstaat. De CRvB geeft in r.o. 4.4 een vrij uitgebreide beschrijving van appellantes problematiek, waardoor een veel genuanceerder beeld van haar naar voren komt dan uit de uitspraak van de rechtbank oprijst. Dat veel genuanceerde beeld leidt vervolgens min of meer onontkoombaar tot conclusie dat “op grond van alle hiervoor geschetste feiten en omstandigheden (wordt) geoordeeld dat appellante van de gepleegde benadelingshandeling niet in overwegende mate een verwijt kan worden gemaakt”.

Dat oordeel lijkt mij terecht. In het licht van de door de CRvB weergegeven omstandigheden, komt het oordeel van de rechtbank “dat de beperkingen bij eiseres niet dusdanig waren dat de betreffende gedragingen haar niet konden worden verweten”, wel erg hard over. Maar of de rechtbank dat had kunnen voorkomen door meer inzicht te geven in de wijze waarop hij de medi-

sche aspecten van de zaak heeft gewogen, zullen we nooit weten.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ

164

De Centrale Raad van Beroep beslecht een medisch geschil zonder zelf een deskundige te benoemen

Centrale Raad van Beroep
21 april 2022, nr. 21/3387 WIA,
ECLI:NL:CRVB:2022:1010
(Van Brussel)
Noot L.M. Koenraad, W.A. Faas

Bewijsrecht. Deskundigenadvisering. Definitieve geschilbeslechting.

[Awb art. 3:2, 8:47; Wet WIA art. 23 lid 6]

Samenvatting: In geschil is of het UWV terecht en op goede gronden de aanvraag van appellant om een IVA-uitkering op grond van de Wet WIA na een verkorte wachttijd heeft afgewezen. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, heeft het UWV onvoldoende gemotiveerd dat op de datum in geding van 11 januari 2020 nog een mogelijkheid bestond voor verbetering van de belastbaarheid van appellant en van een duurzame arbeidsongeschiktheid daarom niet kan worden gesproken. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft onvoldoende onderbouwd dat er op de datum in geding behandelmogelijkheden voor appellant waren om zijn belastbaarheid te verbeteren. Aangenomen moet daarom worden dat herstel van de belastbaarheid van appellant op dat moment was uitgesloten. Het UWV heeft onvoldoende onderbouwd dat er op de datum in geding nog geen aanspraak voor appellant bestaat op een IVA-uitkering. De Raad ziet aanleiding om appellant met ingang van 11 januari 2020 een IVA-uitkering toe te kennen.